

Røde Garde

Avisa til SUF(m-l)

Nr.4 - 1972 50øre

SEIER FOR FNL!

Henningsvær ligger på ei øy i Lofoten. Det bor 900 mennesker der, fiske er levebrødet for de fleste.

Henningsvær ligger i en del av landet som monopolkapitalistene har funnet ulønnsom. Innbyggerne har i alle år reist krav om å få bru innover mot fastlandet, men de har alltid blitt vendt ryggen. Nå truer staten med å legge ned ungdomsskolen på øya.

I år tok innbyggerne 1. mai-dagen i sin tjeneste. Det har vært skralt med feiring i de seinere åra. Det var ikke lagt opp til demonstrasjon i år heller, det skulle være hornmusikk om morgenen, og så RAF-møte om ettermiddagen. Men om morgenen da orkesteret som spilte for Rød arbeiderfront gikk gjennom gatene, begynte folk å henge seg på. Det ble derfor et krav etter hvert at det skulle være skikkelig 1. mai-tog denne gangen. I all hast ble det malt transparenter, en bil med megafon kjørt rundt og varsla om tog klokka 17.

Toget gikk gjennom hele fiskeværet, folk slutta seg til etter hvert. Parolene i toget tok opp kravet om bru, om at ungdomsskolen skulle bevares og «Nei til tvangsflytting!» I talen etter toget ble det lagt vekt på EEC og sjølråderetten, og på de lokale kravene. EEC-motstanden er massiv i Henningsvær, men har ikke vært markert tidligere. 1. mai ble derfor et gjennombrudd, og åpna for store perspektiver i motstandskampen framover. Møtet ble avslutta med at alle sang med entusiasme «Vi ere en nasjon vi med», som var innholdsforandra med anti-EEC-tekst, og til slutt «Ja, vi elsker».

I år tok fiskerne det største kvantum fisk på mange år. Fiskerne veit grunnen – 12-milsgrensa ble respektert denne gangen. Det er derfor ikke rart at fiskerne reiser seg til kamp mot at fiskerigrensa skal fjernes gjennom et EEC-medlemskap. En 50-milsgrensa slik som fiskerne på Island har krevd, er et rimelig krav også for de norske fiskerne. Det blir avgjørende for å bevare ressursene i havet.

Rød Arbeiderfront 1. mai ble et sterkt utgangspunkt for seinere aksjoner blant fiskerne i Henningsvær.

1. mai i Henningsvær

ETTERORD

SKIEN

Bjartmar Gjerde var AP-ledelsens forslag til 1. mai-taler i Skien. Men samorg i byen ville ikke ta imot en EEC-tilhenger. Derfor splitta arbeiderpartiet i byen ut av 1. mai-komiteen, og lagde eget arrangement. 6 – seks – gikk i toget med Gjerde!

VERDAL

Samorg arrangerte møte, ca. 400 var møtt opp. Først var det ungdomsappell ved en AUfer som var mot EEC. Dagens hovedtaler var for. Men da han entra talerstolen, gikk 380 av de 400 i protest. En liknende aksjon ble gjennomført i Steinkjer. Der var det omkring 600 i

begynnelsen av møtet, etter utmarsjen satt det 200 igjen.

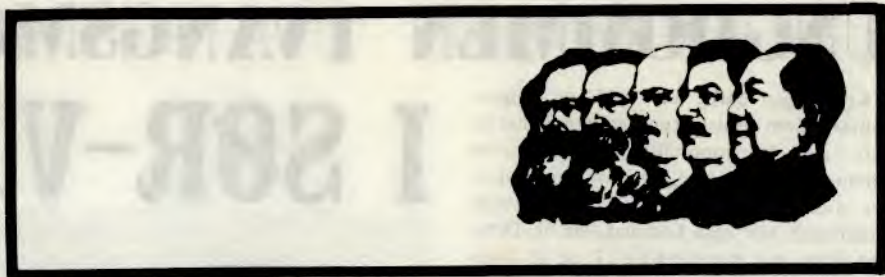
TROMSØ

EEC-motstanderne dominerte 1. mai-feiringen i Tromsø totalt. Rød Arbeiderfront-toget samlet over 500 i tog, 100 mer på møtet. Vi må ganske langt tilbake i historia for å finne liknende tall for Tromsø (1914?). Det var også et reint anti-EEC-tog i byen. Og så samorg da. De hadde fått selveste statsministeren på besøk. Under Brattelis tale reises plutselig anti-EEC-paroler over hele torget. Bratteli ser opp fra manus og sier: «Bry dere ikke om disse folka.» Hvem sa han egentlig det til?

Reaksjonære

stopper

NSUs landsting

Norsk Studentunions (NSU) landsting, i midten av april, ble torpedert av en aksjon fra Demokratisk Studentmakt (DSM). DSM forlot møtet under trusler om å »knuse og undergrave» NSU.

Aksjonen hadde to mål: 1) Hindre at kampen mot EEC ble styrket, og 2) forhindre et gjennombrudd for marxist-leninistenes politikk om å styrke NSU som et redskap for studentenes interessekamp. Aksjonen hadde vært mislykket om ikke en del EEC-motstandere også hadde forlatt møtet. Det er mulig at disse to aksjonene var planlagt på forhånd.

Måten aksjonen ble foretatt på var at DSM prøvde å få godkjent en del ulovelige valgte DSMere som delegater fra et fakultet i Oslo. Da dette ikke gikk, forlot de møtet. Opplegget for aksjonen var nesten identisk med den aksjonen som en del Unge Høyre og Ja til EF-folk prøvde i NGS, og som seinere førte til splittelsesorganisasjonen GFO, Gymnasiastenes Fellesorganisasjon.

Likheten er ikke tilfeldig. DSM, som ifølge seg sjøl, er »de eneste som tør ta kampen opp mot m-l-erne», er en frontorganisasjon for Høyre og Den Konservative Studentforening (DKSF). Aksjonene i NGS og NSU ble satt i gang etter direktiv fra Høyre. DSMs aksjon rettet seg altså mot EEC-motstanden og mot m-l-erne og deres politikk. Angrepet på EEC-motstanden burde ha ført til at EEC-motstanderne (37 av 52) fortsatte møtet. Dette ville ha vist at hovedskillet på Tinget gikk mellom noen få EEC-tilhengere og et stort flertall av motstandere. Marxist-leninistene oppfordret til enhet på dette grunnlaget. Likevel gikk en del delegater fra »mellomgruppa», dvs. medlemmer av A-stud, USF, populister og andre.

Årsaken til at de gikk var at de ville forhindre at landstinget ble beslutningsdyktig med et flertall av m-l-ere eller folk som støttet dem. Dette var resultatet av en intens fraksjonering på et anti-kommunistisk grunnlag under dekknavnet »lojale FB-medlemmer». Formannen i NSU, Bjørn Jaaberg Hansen (A-stud) og andre ledende NSU-pamper, spilte en avgjørende rolle her.

Resultatet av fraksjoneringa var at halvparten av disse delegatene unnlot å vise seg da landstinget ble satt igjen. Den andre halvdel gikk inn, konstaterte at landstinget ikke var beslutningsdyktig, og forlot møtet.

Dermed var landstinget over.

Streik mot EEC

I juni skal stortinget behandle regjeringas markedsmelding. Arbeidsfolk landet over har varslet streik i forbindelse med dette. Arbeiderklassen henter fram sine sterke våpen for å demonstrere enheten og alvoret i kampen mot EEC. Regjeringa har gått til så udemokratiske metoder for å prøve å få Norge med i EEC, at folket ikke lenger har noe valg: Vi må ut på gata! Vi må ut i streik!

Kan skoleungdommen delta i denne streikekampen?

Skal vi vinne, må alle med. Juni er eksamensmåned for mange, det betyr at de politiske aksjonene må legges opp etter det. Korte markeringer, flaggheisinger og masse møter kan sikkert holdes.

Disse streikene og masse mønstringene er viktige akkurat nå. Regjeringa prøver å komme i en offensiv stilling i kampen. Vi ødelegger deres muligheter til det ved å demonstrere vår enhet og kampinnstilling.

Ta ferien i Norge

Sommeren 1972 blir avgjørende for det norske folket. Mange reiser bort i ferien, og EEC-motstandernes vanlige organisasjonsformer blir revet opp. Skal ikke EEC-tilhengernes aviser og kringkasting bli de eneste som bringer informasjon ut til folk i denne tida, må vi legge en plan for sommeren.

Vi veit at Willoch og Bratteli planlegger »camping-ferie». Musikere og store høytalere skal øse EEC-tilhengernes propaganda over folk rundt om på campingplasser og feriesteder. Der folk er, skal vi også være. Vi skal ikke la regjeringas, skipsredernes, direktørenes eller banksjefenes propaganda få stå uimotsagt et eneste sted. EEC-motstanden tar ikke ferie!

Vår oppfordring til folk er: Ta ferien i Norge og driv arbeidet mot EEC overalt der folk er! Kontakt motstandsorganisasjonene, slik at arbeidet blir organisert.

Hvis det er noen som har planlagt å dra utenlands, f. eks. til EEC-land, bør de merke seg det de ser, prate med folk og ta bilder. Røde Garde ser gjerne at dere skriver til oss om dette.

RØDE GARDE

Organ for SUF(m-l)
c/o Klassekampens distribusjon, Boks
6179 ETTERSTAD, Oslo 6. Postgiro
20 60 68.

Abonnementspris kr. 7,- pr. år.
RØDE GARDE kommer ut med 10 nr.
i året. Redaktør og ansvarlig utgiver:
Arne Bråten.

Trykt i A/S Duplotrykk 1972.

RETTING:

I artikkelen
IRA TJENER FOLKET
i forrige nummer, var det en grov
politisk feil. Vi skrev at 3/4 av L o n -
d o n d e r r y var frigjort. Det er de
britiske imperialistene som kaller byen
dette. Den nord-irske byen heter nem-
lig D e r r y.

UNGDOMMEN TVANGSMOBILISERES I SØR-VIETNAM

Krigen går dårlig for USA og Saigon-juntaen. Som en siste krampetrekning har de satt i gang tvangsmobilisering av alle menn mellom 16 og 50 år. Skoleelever og studenter som ikke har artium eller tilsvarende utdanning blir også kommandert ut. Dette har skapt stor motstand og 17. og 18. mars kjempet over 1000 skoleelever i byen Trang Bang i Tay Ninh-provinsen mot tvangsmobiliseringa. Elevene var væpna med stokker og steiner og kjempet voldsomt mot vervingsagentene og politiet. Tre-hjuls-drosjesjåførene streiket for å støtte skoleelevene, og de parkerte drosjene sine midt i veien for å hindre at politiet kom fram. 2.april holdt studentrepresentantene i Saigon et møte for å velge en ledelse for anti-mobiliseringskampanjen der. Tre dager etter startet en streik ved 13 fakulteter i Saigon. Studentene aksjonerte mot tvangsmobiliseringa til «selv-forsvarsstyrkene» og Thieu-regimets undertrykkelse av studenter og skoleelever. De forlangte å få løslatt alle de studentene som er blitt arrestert og utsatt for tortur.

STØTTE TIL UNGDOMMEN

Noen dager etter streiken fikk studentorganisasjonene i Saigon 11 000 piastre fra folk i Gia Dinh provinsen og 1 200 piastre fra søppelmenn i Saigon. 25 000 i Da Nang demonstrerte mot USA og Saigon-juntaen, og hyllet seirene til de patriotiske frigjøringsstyrkene.

Anti-imperialistisk ungdom i Norge, støtt Vietnams ungdom i deres kamp mot USA-imperialismen og Saigon-juntaen!

STØTT SØR-VIETNAMS PROVISORISKE REVOLUSJONÆRE REGJERING, PRR!

Ungdommer hentes av militærpoliti i Saigon (8.mai)

SFUere tør ikke støtte FNL!

Det vietnamesiske folket er på offensiven. De har kastet sine krefter inn i en stor frigjøringsoffensiv for å få slutt på krigen og undertrykkelsen. Nixon svarer med å spraye bomber over hele Indo-Kina.

Et heltemodig folk i den Fjerne Østen retter sine dødelige slag mot en imperialistmakt som har tyrannisert verden i snart 30 år. Vi blir ydmyke når vi betrakter kampen, og vi prøver å støtte med alle de våpen vi har. Over hele verden demonstrerer og aksjonerer folk for å støtte – og for å knuse imperialismen. Støtten betyr mer enn noen gang akkurat nå.

I Oslo gikk begge de store solidaritetsorganisasjonene sammen om å lage stor-demonstrasjon mot USAs terror. Studentenes, yrkesskoleelevenes og mål-ungdommens organisasjoner oppfordret sine medlemmer til å delta. Gymnasiastenes organisasjon, NGS, forklarte at de ikke ville.

NGS' sentralutvalg kontrolleres i dag av SFU. De ble valgt på et landsmøte der 80 % gav sin støtte til kampen mot imperialismen. Det var full enighet på landsmøtet om at FNLs kamp skulle tas opp spesielt i Elev 70, NGS' avis, for «operasjon dagsverk».

Og så kommer offensiven i Vietnam, en måned etter landsmøtet. Da vil plutselig NGS sentralutvalg ikke stille seg ved siden av yrkesskoleelevenes og studentenes organisasjoner og uttrykke sin støtte. De sier de ikke har mandat fra landsmøtet til å støtte denne demonstrasjonen. Og det er vel naturlig nok, ingen visste vel da at offensiven ville komme.

Gymnasiaster! Disse SFUere turte ikke å overrekke deres støtte til Vietnams folk. De er svært så radikale i ord, i praksis er de livredde for politisk kamp, de viker stadig unna for angrepene fra høyre.

Det samme skjedde på NGS' landsmøte.

Under diskusjonen om «operasjon dagsverk» skulle gå til FNL eller til frigjøringsbevegelser i Afrika, sa flere SFUere at de nok støtta FNL-forslaget, men at delegatene måtte vurdere «om det gikk an å få det igjennom på deres skole». Da arbeiderne i Odda og Sauda gikk til streik mot EEC, turte ikke NGS' sentralutvalg å sende støttehilsen, til tross for at deres eget landsmøte hadde vedtatt å oppfordre elevene til streik hvis det ble tukla med avstemningsgrunnlaget for folkeavstemningen.

Det er dette vi marxist-leninister kaller opportunisme. I stedet for å kjempe for sine meninger så viker SFU unna i kampen, å gi støtte eller ikke blir et taktisk spørsmål.

Dette er ikke holdbart som svar på terrorbombingen i Vietnam. Vi må svare med støtteaksjoner, Vietnams folk skal ikke bli stilt aleine!

EEC-hæren KOMMER!

Vi har sakset litt fra siste nummer av »Kamp mot EEC og Dyrtid», avisa til AKMED. Der står det tre gode artikler om hvordan EEC forbereder Europa-hæren, og hvordan ledende EEC-politikere snakker om EECs framtid.

Fredsprisvinneren Willy Brandt på pressekonferanse 8/2 1972:

»Når det politiske samarbeidet når et bestemt trinn, er den logiske følge at disse stater også på forsvarsområdet rykker nærmere sammen. — Det andre punkt er den rollen det atompotensial som to av EEC-statene, England og Frankrike råder over vil spille.»

Franz Josef Strauss i avisa Wirtschaftswoche 10/72:

»En politisk handlekraftig enhet med en politisk ledelse, felles utforming av utenrikshandelen og senere oppbygging av en europeisk arme med kjernefysisk basis i de franske og britiske atomvåpen.»

I et fjernsynsintervju 6. februar i år, sa Brandt at han kunne tenke seg EEC-soldater i 1980-åra. Da Dagbladet dagen etterpå spurte statssekretær Stoltenberg i Utenriksdepartementet om hans kommentar, svarte han at hans fantasi ikke strekker til for å forstå hva Brandt kunne ha tenkt på. Så fantasilos er ikke Malfatti. Allerede i 1970 sa han til Newsweek (17/8) at en »monetær og økonomisk union går hånd i hånd. Det som da (i 1980) blir den største handelsmakt i verden, må opplagt ha en felles utenriks- og militærpolitikk». Og hvorfor må EEC ha en hær? Jo, Malfatti sier videre at EEC må beskytte sine råvarer og markeder i Afrika, Latin-Amerika og »øst for Suez» mot sosialisering og revolusjonære bevegelser. Vi behøver ikke gå mange år tilbake for å se at stormaktene i EEC har brukt våpen. De gjorde det blant annet i Algerie, Congo, Kenya, Gabon, og i dag fører Frankrike krig i Tschad.

EEC-hæren eksisterer ikke i dag, men den planlegges. Den skal brukes mot de assosierte landene i Afrika den dagen de reiser seg til kamp for nasjonal sjølstendighet. Den vil bli brukt mot folket i EEC-landene og oss her i Norge — om vi blir medlem — den dagen folket reiser seg til kamp mot imperialisme og undertrykking.

I dette perspektivet blir alt snakket til Bratteli & Co om det fredselkende og fredsskapende EEC avslørt som det det er: blank løgn!

SKOLENE I ALBANIA

Spør du en norsk skoleelev om hvordan han liker seg på skolen, får du et negativt svar. Elevene her i landet går på skolen fordi de må. Skolen er ikke laget for elevene, pensum interesserer dem ikke. Konkurransen og presset er hardt. Rettesnora for skolen i Norge er: Tjen kapitalen!

Spør du en albansk skoleelev om hvordan han liker seg på skolen, setter han seg entusiastisk ned for å fortelle hvor fint det er.

Eksempelet vi skal skrive om i denne artikkelen er basert på samtaler vi hadde med lærere i Albania for en tid tilbake!

Skolen i Albania er bygget på tre prinsipper: Studier — arbeid — fysisk og militær trening. Albanerne kaller dette *det revolusjonære triangelet*. Teori og praksis er nært forbundet. Samtidig som du går på skolen, jobber du på en fabrikk eller et kollektivbruk en gang i uka. Fysisk og militær trening drives mange timer hver uke.

Rettesnora for skolen i Albania er: Tjen Folket! Målet med å gå på skolen er sjølsagt å få kunnskaper og utdanning. Like viktig er det at elevene utvikler en »tjen folket-innstilling» i alt hva de gjør.

Vi besøkte f. eks. en skole i Tirana, hovedstaden i Albania. Der syntes elevene at en lærer bodde dårlig. De bestemte seg for å hjelpe læreren. De gikk sammen, lagde dognad og bygde nytt hus til læreren sin!

Den albanske ungdommen har også gjort en stor innsats for å bygge ut jernbanenettet i landet. Hver sommer jobber tusenvis av ungdommer med å bringe jernbanen ut til stadig fler. I dag er det venteliste for å få bli

med på dette arbeidet. Arsaken er sjølsagt at hele samfunnssystemet er totalt forskjellig fra vårt. Det er ikke basert på noen få menneskers utbytting og undertrykking av resten av folket. Det er folket som har makta, de er alle med på å utforme sin egen tilværelse.

Den albanske skolen fungerer ikke som undertrykker overfor elevene. — Skolen der endres stadig, den revolusjoneres. Hvem endrer skolen? Elevene, lærerne, arbeiderne og bondene. Har elevene kritikk av en lærer, blir det tatt alvorlig opp, det blir ikke avfeid som uoppdragent snakk. Er lærebøkene dårlige, blir de forandret, på grunnlag av den kritikken som er blitt fremmet.

Hos oss har lærerne og elever ingenting de skulle ha sagt. En følge av dette er stadig økende disiplinproblemer. Hærverk, skulk og dårlig oppførsel overfor lærere er vanlig i norsk skole.

I albanske skoler er disiplinproblemer så og si en ukjent ting. Vi snakket med en lærer på en middelskole (tilsvarende ungdomsskolen), og fortalte ham om problemene i norsk skole. Hadde de noe lignende? Han tenkte seg lenge om før han svarte. »Vi hadde visst noen små problemer for en tid tilbake. To elever sluntra unna leksene, av og til skulka de, på fabrikkens jobba de dårlig. Elevenes kamerater i Ungdomsforbundet tok problemene opp med disse to. De diskuterte med dem, kritiserte dem og fikk dem til slutt til å forstå at ved å skulke skolen og sluntre unna leksene, så skadet de folket og seg selv. Det å sette sine egne interesser fremst er en arv fra det gamle samfunnet. Det dukker opp av og til, og det blir tatt svært alvorlig. Gjennom grundige diskusjoner, kritikk og sjølkritikk klarer vi som regel å løse problemene.»

Ungdommen bygger ut jernbanenettet!

Kvinnene diskrimineres på jobben

Omtrent 3/4 av arbeiderne på Freia er kvinner. De yngste begynner på Freia så snart de er ferdige med ungdomsskolen, noen få har jobba der hele sitt liv.

Røde Garde har snakket med en av dem, en ung mor midt i tjuårene, om det å være kvinne og industriarbeider på Freia.

Hvorfor jobber du på Freia?

Jeg er nødt til det, fordi mannen min ikke klarer å forsørge familien aleine, til tross for at han har ekstrajobb. Dessuten har jeg ikke noen utdannelse, jeg får jo ikke hva jeg vil.

Ville du heller vært hjemmeværende husmor hvis du kunne det?

Jeg har ingen ting imot å arbeide ute. Men slik samfunnet er nå, tvinges kvinner ut i arbeidslivet uten at forholdene med barnehager og slikt er til stede.

På Freia jobber det f.eks. mange på kveldsskiftet, fordi de ikke får barnehageplass for ungene sine. Så da må kona passe ungene om dagen mens mannen er på jobb, og så bytter de etter middag, slik at han passer barna mens hun er på jobb. På denne måten ser de hverandre 6–7 timer i døgnet, mellom halv ett og halv sju om natta.

Kommunen og staten legger bare forholdene til rette for at industrien skal kunne «etablere seg», om arbeidsfolk får «etablert seg» eller ikke gir de blanke i.

Arbeidsdagen din, hvordan er den?

Arbeidstida er 7–16. Om morgenen begynner mannen min seinere enn meg på jobb, så han følger gutten vår i barnehagen. Jeg må vel si at vi har vært heldige som har fått han inn i en bra barnehage.

Jeg må opp kvart på seks, og da går det omtrent i ett kjørt til langt utpå kvelden. Jeg må jo ta husarbeidet når jeg kommer hjem.

Er mannen din flink til å hjelpe til hjemme?

Nå må du huske på at han også har to jobber. Så stresset får samfunnet ta på sin kappe, vi jobber hele dagen begge to.

Men jeg veit at mange menn er late hjemme. Vi blir alle lært opp til at det er kvinnen som har ansvaret for husarbeidet og det som hører hjemmet til. Mannen er liksom snill hvis han vil hjelpe til litt.

Hva er spesielt med å være kvinne i industrien?

Jeg kan jo bare snakke ut fra Freia. Der er det ikke lik lønn for likt arbeid. Klubbstyret og Freia skryter av at det er det i reklamen sin, men i praksis er dette løgn. De jobbene som menn og kvinner får er forskjellige, kvinnene ligger i hvert fall 2–3 kroner under i lønn. Dessuten får vi gjerne arbeid som lett fører til yrkesnevroser. De høye akkordene tvinger fram muskelsmerter, mange må til behandling.

Hvordan er betalingen?

For kvinner ligger timebetalingen mellom 10 og 13 kroner. Omtrent alle jobber akkord, noen etter en akkord der lønna

varierer etter hvor rask du er til å jobbe og en type akkorder der maskina avgjør hvor mye du tjener. Mange tjener dårligere enn sidemannen, bare fordi de har en maskin som er mer slitt. Akkorden tjener altså bare Freias profitt.

Jeg jobber på Twist-båndet. Vi er 17–20 som har fellesakkord. Det betyr at vi er helt avhengige av hverandre. Hvis det er en som er borte, må vi som er tilstede jobbe for den personen, ellers går vi ned i lønn. Bare hvis det er 3–4 borte, setter de inn mer folk. Disse blir tatt fra andre avdelinger, de må stoppe sin maskin og sin akkord, og så får de betalt etter gjennomsnittet de har hatt i det siste. Så hvis de blir overført til en hard

avdeling eller en avdeling som ligger høyere i lønn, får de ikke betalt for det de gjør. Men hvis f. eks. vi fra Twist-båndet blir satt på en annen avdeling, fordi en der er sjuk, får vi betalt etter det de har der, for vi er blant de som har best betalt. På denne måten tjener alle lønssystemene på Freia ledelsen, de går konsekvent mot våre interesser.

Noe av det råtteste ved disse akkordene er at de fører til mye splittelse oss i mellom. Hvis en på fellesakkorden er seinere, slik at hun holder igjen akkorden, blir det lett mye kjefting mot henne. Derfor blir vi splitta og satt opp mot hverandre, i stedet for å stå solidarisk mot den råtne ledelsen.

Arbeiderpartiets forræderi

På Freia er det arbeiderpartifolk som dominerer i klubbstyret. Denne klubben gjør svært lite for medlemmene sine, klubbmøter er en sjeldenhet. I alle år har styret vært dominert av klubbformann Elsa Hansen, hun har hindret alle muligheter for demokrati i klubben. Arbeiderne har i perioder blitt passive, og arbeidsforholda vitner om det. Klubbledelsen har spilt på splittelsen som oppstår arbeiderne i mellom på grunn av de råtne akkordsystemene, i stedet for å bekjempe dem.

Freia var tidlig ute med «bedrifts-demokrati». «Demokratiet» består blant annet i at en del arbeidere har fått kjøpe arbeideraksjer. Ledelsen regner med at arbeiderne vil ha større interesse av å yte full innsats når de sjøl har aksjer i bedriften. I dag utgjør arbeideraksjene den svimlende sum av 0,73 % av aksjene,

«demokratiet» er bare en propaganda-bløff. På grunn av den store gjennomtrekken er det mange som ikke deltar aktivt i klubben. Derfor har en gjeng med arbeiderpartifolk som har jobba på Freia i mange år, klart å dominere klubben fullstendig. Men i den siste tida har det blitt murring mot klubbledelsen. Særlig da en arbeider ble tvunget til å si opp, og klubbformannen nektet å holde møte om saken, ble det brukt harde ord om klubbformannen. Det ble da også valgt inn en progressiv som nestformann. Nå gjelder det å aktivisere alle, slik at klubben blir et virkelig redskap mot bedriftsledelsen. Bare gjennom skikkelig organisering kan arbeiderne bli kvitt de fæle akkordsystemene som ødelegger både helsa og miljøet for arbeiderne.

FREIA

Freia er landets største produsent av sjokolade, slikkerier, bakepulver og sauser, de dekker ca. 2/5 av dette markedet. Bedriften har rundt 1130 ansatte, størsteparten er kvinner.

EIERFORHOLD

Freia har siden 1892 vært eid av familien Throne-Holst. Familien eier også Sveriges største produsent i sjokoladebransjen, Marabou. Marabou eier igjen aksjeposter i store svenske foretak, og er en viktig del av den svenske monopolkapitalen.

FINDUS

Det var Marabou som i sin tid startet Findus (FruktINDUSTri). På femtitallet bygde Freia opp en stor fryseindustri i Norge, først og fremst for å produsere fiskefilet. Da Freias EEC-forberedelser satte inn i begynnelsen av seksti-tallet, lot de den sveitsiske giganten Nestle få overta Findus. Vi har ikke klart å finne ut hvilke forbindelser Freia har med Nestle i dag. Vi vet at en Throne-Holst sitter i styret for Findus og at arbeiderne på Freia ennå får kjøpe Findus-produkter på rabatt på bedriften.

ANDRE INTERESSER

Foruten å kontrollere Marabou og derigjennom mange svenske bedrifter, eier Freia »Holter lysfabrikk» og »Rodeløkkens Industribygge». Kellogg-produktene produseres også av Freia. Dessuten eier Freia investeringselskapet Securius sammen med 7 andre kjemper i norsk næringsliv. I 1969 disponerte Securius 6 norske bedrifter, den største hadde 750 ansatte.

Freia og EEC

I 1962 solgte Freia Findus til det sveitsiske monopol-et Nestle. »Forberedelse til Fellesmarkedet», kalte Throne-Holst salget. Det var »genom sammenslutning å sikre sin deltagelse i de muligheter et moderne marked gir», sa han i Bergen 1962.

De 10 årene som har gått siden da har Freia brukt flittig. I årsmeldingen for 1971 fortelles det at Freia »har vært invitert til – og deltatt i – møter i CAOBISCO som er en forening av kakao-, sjokolade-, sukkervare- og kjeksfabrikker innen EF». »Man har fått anledning til allerede på det nuværende stadium å være med på å utforme den eventuelle, fremtidige samordning av EFs og søkerlandenes bestemmelser på sjokolade- og sukkervareområdet.»

To ting går fram av dette sitatet. Freia har kommet langt med EEC-forberedelsene, og vi vet at de legger et voldsomt press på regjeringen for å få den til å sikre at disse forberedelsene ikke blir forgyves.

Men det viser oss også en del av sannheten om EEC. Det er produsentene sjøl som »utformer» lovene på sine respektive felter.

Så var det løgn allikevel da, at det er folket som legger opp politikken i EEC.

EEC og dyrtid

I dag styrker Freia seg for et eventuelt medlemskap gjennom å skru opp prisene. De lager pakkene litt større, og så legger de på prisene forholdsvis mye mer. Melkerullen går f. eks. opp fra 1 krone til 1,50, mens innholdet økes fra 14 til 17 biter. Sjokolade-platene blir tynnere.

Sukkerprisene er høyere i EEC enn i Norge i dag. En skulle derfor tro at Freia-ledelsen var imot EEC. Men slik er det ikke. For Freia regner med at de politiske fordelene for monopolene i EEC vil veie opp dette flere ganger. Blant annet er skatter og avgifter for slike selskaper lavere i EEC enn i Norge.

Stort klarere kan det vel ikke bli, hvem som tjener og hvem som skal betale for EEC-medlemskapet.

Freia og STATEN

Familien Throne-Holst kontrollerer i dag verdier for flere hundre millioner kroner. Dette har skaffet familien enorm makt, noe de har demonstrert gang på gang. For eksempel i 1951 da Findus (den gang eid av Freia) ville bygge opp en trålerflåte for selv å kunne kontrollere råstofftilgangen. Den gangen var det en lov som forbød trålere å levere fersk fisk i norske havner. Loven skulle beskytte kystbefolkningen mot en overlegen konkurranse. Men da Findus begynte å ramle med skjoldene, ble loven straks forandret.

Findus forlangte også at Hammerfest kommune skulle skyte inn 40 % av aksjekapitalen i trålerrederiet. Det gikk 14 dager fra kravet var framsatt til kommunen hadde bevilget pengene. Et stort lån måtte tas opp for å skaffe til veie pengene. Vi kan nevne at den samme kommunen ikke har klart å skaffe ungdommen en eneste ungdomsklubb på de 27 åra som er gått siden krigen, en barnehage med 20 plasser har kommunen hatt råd til å bygge.

RIKSMEGLINGSMANNEN I STYRET !

Regjeringen har utnevnt professor Preben Munthe til riksmeglingsmann i Norge. Hvis det er noen som tror det er fordi han er så nøytral i forhold til partene under lønnsforhandlingene, så tar de feil. For Preben Munthe sitter i styret i Freia, i en bedrift der arbeiderne er utpreget lavtlønnet.

Men det passer for såvidt godt inn i mønsteret. Aspengren er styreformann for en rekke av de største bedriftene i Norge, og Selvig representerer jo kapitalistene direkte. På papiret skiller Preben Munthe seg ut fra Aspengren og Selvig på ett punkt, nemlig lønna. Han tjente i 1970 189 000 kroner, mens Aspengren tjente 126 000 og Selvig 145 000. Ingen lavtlønnsgruppe dette nei.

Naturvern på avveier

De populistiske ideene i Norge er først og fremst utvikla av småborgerlige grupperinger som Senterungdommen og Unge Venstre, men også av folk som kaller seg sosialister.

Populistene finner vi i disse grupperingene, i deler av SF og i «Grønt Gras» i studentersamfunnene.

HVORFOR TA OPP FORURENSNINGSPROBLEMENE?

Populistene sier at det i hovedsak finnes to former for ressurser, de som det bare finnes begrensa mengder av, som olje, kull og metaller, og slike som kan brukes om og om igjen, som vann, luft og dyrka mark.

Med den rovdriften som drives på disse ressursene i dag, vil vi før eller seinere komme i ei krise hvor det er for lite råstoffer og hvor vann og luft er ødelagt av forurensning.

Vi er sjølsagt enige med populistene i at rovdriften på ressursene og forurensninga må stoppes. Men for å gjøre det må vi vite hvilke krefter som står bak denne utviklinga, og vi må ha en skikkelig strategi for å bekjempe disse kreftene. Populistene sier at teknologien (Vitenskap om å forvandle råstoff til ferdigprodukt) er en av årsakene til at vi drives mot ei ressurskrise.

ER TEKNOLOGIEN HOVEDFIENDEN?

Vi kommunister mener det er tull å hevde at teknologien i seg sjøl er noen fiende, alt avhenger av hvordan den brukes, og for hvem.

Det er et kjennetegn ved kapitalismen at folk og naturressurser utbyttes og ødelegges. I Norge bruker kapitalen teknologien i sin tjeneste for å fremme sine interesser. På denne måten utbyttes både ressurser og mennesker, men teknologien kan også brukes i folkets tjeneste.

I et sosialistisk land som Kina har folket utnytta teknologien slik at industrien snart ikke lenger forurensar. Det er til og med utviklet helt nye metoder for å utnytte avfall og giftstoffer fra industrien til nyttige formål for folket.

Mange populistar mener at vi må stramme inn livremma for å bremse på forurensninga, de sier folket i Norge er overforbrukere.

ER NORDMENN OVERFORBRUKERE?

Populistene sier at de virkelige interessene til norske arbeidsfolk er å senke forbruket sitt til fordel for folket i U-landa. De mener at det er galt å drive kamp for høyere lønninger, for da vil bare forbruk og produksjon øke, og dermed øker forurensninga.

Har folk så god råd at vi bare kan slutte å føre lønnskamp?

Hver gang vi får et dårlig lønnsoppgjør, så jobber folk mer overtid; vi trenger de lønningene vi kan kjempe oss til i dag. Å kutte ut lønnskampen, ville bare øke kapitalistenes profitt og øke deres muligheter for å drive imperialistisk utbytting. Ikke en smule av det vi hadde gitt avkall på ville gå til fordel for folket i U-landa.

HVEM FORURENSER – FOLKET ELLER MONOPOLKAPITALEN?

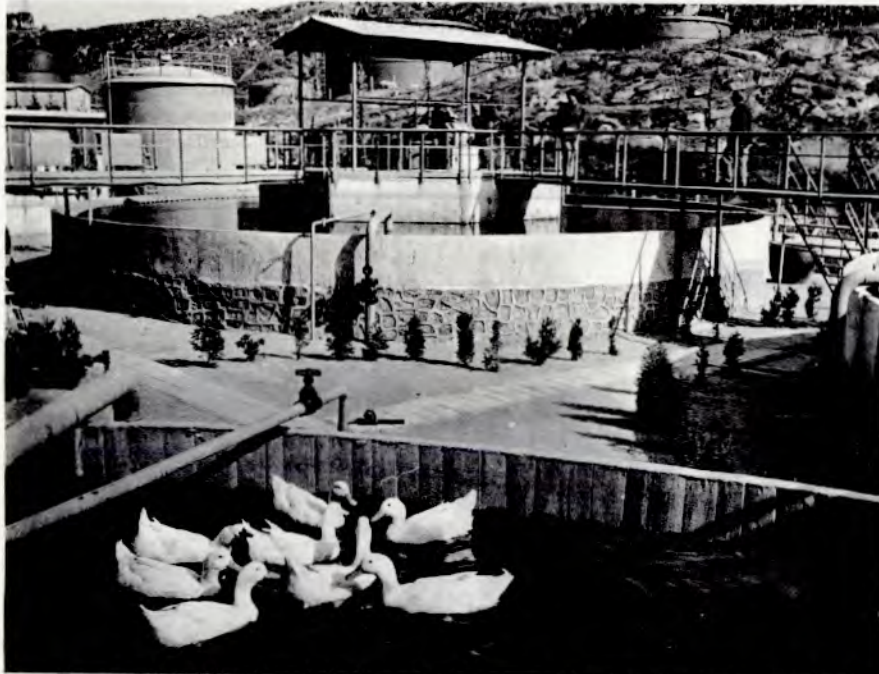
Folket har aldri hatt interesse av å ødelegge sin egen framtid, det er monopolbedriftene som spyr ut giftstoffer i luft og vann.

Når populistene mener at folket må skjære ned og gå til krisesamarbeid med monopolkapitalen, «folk må betale sin del

boikotte f.eks. bilfabrikkene for at de skal slutte å produsere en av de verste kildene til forurensning.

Vi har hatt overproduksjonskriser før, den største i 30-åra og vi er antakelig på vei inn i en nå. Og hva skjer? Arbeidsløsheten øker, prisene stiger, kort sagt forverring for folket. Og hva gjør monopolkapitalen for å klare seg da? Jo, f.eks. sette i gang produksjon av krigsmateriell slik Tyskland gjorde det i 30-åra og USA i dag. Hvem ville populistene strategi tjene i en sann sak?

Det går ikke an å overtale monopolkapitalen til å stoppe utbyttinga hverken med boikott av biler eller ved å overtale folket og monopolkapitalen til å gå sammen om å løse de problemene monopolkapitalen sjøl har skapt. Dette er den samme klassesamarbeids-

Fra et oljeraffineri ved Peking. Spillvannet utnyttes til vanning av jorda.

for å stoppe forurensninga», så betyr dette at de verken skjønner hvem om har makta i samfunnet, eller hvordan denne makta skal brytes.

Monopolkapitalen og folket har direkte motstridende interesser også når det gjelder utnyttelse av naturressursene. Det er monopolkapitalen som er drivkrafta bak utbyttinga. Populistene går rett og slett monopolkapitalens ærende når de hevder at teknologien er fienden og at folket må stramme inn livreima. Er ikke dette å tilsløre de reelle maktforholda i samfunnet og føre folkets kamp på avveier?

HVA OM VI BOIKOTTET DE VERSTE FORURENSERNE?

Mange populistar mener at vi burde

ideologien som Bratteli, Aspengren & co. presenterer for å holde lønningene nede og styrke monopolene.

Populistene peker ut gal fiende og legger opp til en strategi som aldri vil føre fram. Vi må snu de grunnleggende maktforholda i samfunnet. Folket må sjøl ta makta for at teknologien og naturressursene skal kunne utnyttes til folkets beste.

Vi mener at det er mulig og helt nødvendig å gå til kamp mot forurensning og rovdrift på naturressurser. Men disse problemene kan ikke løses endelig så lenge det er noen få kapitalister som styrer produksjonen. Sosialistiske land som Kina og Albania har vist at det er mulig å forandre utviklinga når folket sjøl har makta i samfunnet.

Det er fem år siden SUF(m-l) hadde sin første sommerleir. Siden da har sommerleirene vært en hjørnestein i ml-bevegelsens politiske utvikling. Leirene har vært skoler i demokrati, politikk og kameratskap. Leirene har gitt mange forståelse for ml-ernes politikk og standpunkter, samtidig som ideer og kritikk fra ikke-medlemmer har utvikla ml-organisasjonene veldig.

I år vil de viktigste emnene på sommerleirene bli:

- Innspurten i EEC-kampen.
- Omdanningen av SUF(m-l) til ungdommens kommunistiske masseorganisasjon. Her vil det bli lagt vekt på å få fram kritikk av vårt arbeid, diskusjoner av forslag og nye ideer. Røde Garde vil blant annet bli tatt opp spesielt.

- Opportunistenes politikk og praksis, satt opp mot en revolusjonær kommunistisk politikk.

På seminarer vil anarkismen, kvinnespørsmålet, Stalin, kampen mot imperialismen, revisjonismen osv. bli diskutert.

En målsetting for leirene er at de utvikler den revolusjonære og folkelige kulturen. I fjor var det grupper som laget teater, plakater og sanger. Dette vil vi utvikle mye lenger i år. Idrett, dans og kameratslig samvær er viktige deler av en Rød sommerleir.

Det blir leirer i alle landsdeler. Hovedleiren blir på Håøya i Oslofjorden fra 6. til 13. august. Ellers blir det en leir til for Østlandsområdet i slutten av juli, i Trøndelag 1. til 8. august, to leirer i Nord-Norge, og en på Vestlandet. Prisene vil bli lagt opp etter mottoet: Ingen skal bli hjemme på grunn av pengemangel. Opphold og mat skulle dekkes av en hundrelapp, lange reiser vil bli subsidiert om nødvendig.

Ta kontakt med SUF(m-l)-laget på stedet, eller skriv til:
SUF(m-l), postboks 33, Tåsen, Oslo 8.

Bli med på

RØD SOMMERLEIR

Kina viser:

Sosialismen løser forurensings- problemene

Kina utnytter i større grad spillgass, spillvæsker og spillmaterialer fra industrien. Arbeiderne, kadrene og det tekniske personalet forvandler skadelige ting til noe mer nyttig. Utslippsgassen fra en rekke fabrikker forurenser ikke lenger lufta, men brukes til produksjon av syntetiske fibre, syntetisk gummi, plast, kunstgjødsel, organisk glass og materialer til den kjemiske industrien.

Partiet og regjeringa stiller strenge krav om at alle nye industrier og gruveanlegg må gjennomføre en mangesidig utnytting av spillmaterialer, slik at de fra den første dagen produksjonen starter ikke forårsaker noen forurensning. Da raffineriet i Pekings Allmenne Petrokjemiske Fabrikk startet i

1969, trådte også anlegget som behandler spillvannet i virksomhet. 400 000 yuan var investert i anlegget og det behandler daglig 17 000 tonn spillvann. Etter at spillvannet er blitt behandlet, brukes det til overrisling av åkerjorda i nærheten. Det inneholder kvelstoff og ammoniakk som bidrar til økt jordbruksproduksjon. Spillvannet kan også brukes til dammer for oppdrett av fisk og ender.

Kineserne arbeider for å gjøre slutt på forurensningen som er et problem kapitalistiske land har meget vanskelig for å løse, og dermed beskytte kommende slekters helse og bevare landets skjønnhet.

Utdrag fra »Kina i dag».

TVERS I GJENNOM LOV TIL SEIER

Natt til lørdag 15. april okkuperte ungdommer fra Oslos østkant og elever fra Oslo yrkesskole Hausmannsgate 26. Bygget tilhører kommunen og har stått tomt i 4 år.

MÅLSETTING

Vi satte oss som mål å skaffe ungdommen i distriktet en fritidsklubb, samt å få i stand et velferdshus for yrkesskoleelevene. Vi veit at kommunens fritidsklubber sløver folk i stedet for å aktivisere dem. Derfor bestemte vi oss for å bygge det sjøl, huset skulle styres av ungdommen gjennom allmannamøter. Vi ble i Huset i ti dager. På den tida fikk vi vaska det meste av bygningen, vi hadde fest, frikonsert, dans osv. Vi fikk i gang en kantine for yrkesskoleelevene, satte opp ping-pong-bord, pilspill o.l. Dessuten organiserte vi forsvar, vakthold, brannvern, ordensvern, dotømming og renhold. Vi klarte å avvise ideen om at ungdommen ikke kan skape sin egen velferd.

Vi fikk stor støtte under aksjonen. Flere aviser skrev gode artikler, vi fikk uttalelser om støtte fra mange hold. Naboen slutta enstemmig opp om aksjonen. Vi hadde kaffeslabberas med vafler for dem en kveld, og de hjalp oss med mat. Ofte når vi gikk på vakt, stakk de pølser til oss, og vi fikk hente vann i kjellerne i nabolaget.

OPPSLUTNINGEN KNAKK KOMMUNEN

Det var kommunen som ba oss om forhandlinger, og de måtte gå inn på våre premisser. Ti dager etter kom bekjeden om at vi hadde fått inntil 370 000 kroner til oppussing av huset.

Hele aksjonen er et vitnesbyrd om at det nytter å kjempe. Vi klarte å forandre vår egen virkelighet, vi hadde skapt vår egen fritidsklubb.

MOTSIGELSER UNDERVEIS

Huset ligger vegg i vegg med yrkesskolen. De hadde i flere år søkt om å få huset til velferdsbygg, men uten resultat. Lørdag morgen sa rektor på yrkesskolen at han syntes aksjonen var fin. Men på mandagen hadde han snudd, og gikk til harde angrep på oss. Det var mange elevrådsmøter om saken i den følgende uka, rektor passa på at han var tilstede og fikk kjørt ut politikken sin der. Elevrådet vedtok streik mot den »ulovlige» aksjonen. Men på fredag, da vi fikk møte med elevrådet der rektor ikke var tilstede, ble vi enige om at våre interesser var felles, streiken som var vedtatt skulle i stedet rette seg mot kommunen, om kravene ikke ble innfridd.

Det var da denne enheten ble skapt at kommunen ga etter og lovet å bevilge penger til oppussing.

På møtet ble vi enige med elevrådet om en avtale, som gikk ut på at huset skulle brukes som velferdshus for elevene, og som fritidsklubb for ungdommen i distriktet i den grad det ikke hindra elevenes bruk av huset. Denne avtalen var i pakt med den målsettingen vi hadde med å ta huset.

Streiken på yrkesskolen skulle være tirsdagen etter. Lørdag var det skolefri, og på mandag satte rektor og sønnen til Bjartmar Gjerde, »lille-Bjartmar», i gang en aksjon. De hang opp plakater om at det var streik den dagen mot okkupantene og de brukte skolens sentralbord til å ringe rundt til lærerne og fortalte at etter store-fri den dagen skulle det være streik. Elevene fikk stort sett beskjeden gjennom lærerne sine, de kunne bare gå hjem, det var streik. De fleste tok sakene sine og gikk.

Etter dette bestemte vi oss for å trekke oss ut av huset. Siden ledelsen og de reaksjonære hadde klart å kjøre heten sin ut slik de gjorde, og mange av elevene ikke gjennomskua denne, frykta vi at det ville oppstå motsigelser mellom oss som har felles interesser. Vi ønsker ikke å skape slike falske motsigelser, vi ønsker å rette søkelyset mot samfunnet og kommunen.

»ULOVLIG AKSJON»

En del av grunnlaget for streiken var at okkupasjonen var »ulovlig». Ord som tyveri, hærværk og selvtækt ble brukt. »Vi vil ha lov og orden», sa rektor. Men er det »orden» at ungdommen må reke rundt i byen, mange odelegges av stoff og alkohol samtidig som et utmerket hus står tomt i årevis. Hva slags lov og orden er det at tusenvis av leiligheter står tomme, samtidig som 25 % av familiene på Ammerud går på sosialomsorgen p. g. a. husleiene?

I dette lyset står okkupasjonen fram som en riktig og rettferdig handling, det er kommunen som er kriminell.

HUSET MÅ SIKRES

De av oss som går på yrkesskolen må nå sikre at Huset virkelig blir bygget og styrt av ungdommen og ikke faller i hendene på kommunen og skoleledelsen. De andre som var med skal bl. a. lage et teaterstykke om okkupasjonen.

Bundeswehr er Vest-Tysklands væpnede styrker. Der som i Norge skal de trygge statens og storkapitalens interesser. Men det viser seg at Willy Brandt og hans junker-offiserer har store problemer for tida.

»Guttene er ikke villige til å identifisere seg med staten», sier generalmajor Eberhard Wagemann som er sjef for 7. Pansergrenaderdivisjon.

Offiserene er spesielt redde for den radikale innflytelsen som ungdommen er utsatt for på skoler og universitetet. »Dersom samfunnet ikke gjør noe for å forsvare seg mot denne innflytelsen, klarer heller ikke Bundeswehr å gjøre noe med det», sier generalmajor Horst Ohrloff. For Kiels militære sjef, kontra-admiral Berhold Jung er situasjonen meget dystert. Soldatene vil ikke lenger finne seg i kadaverdisiplinen. »Stakkars Tyskland», sier admiral Jung.

Disse sitatene er hentet fra det tyske magasinet Der Spiegel. Bladet har intervjuet en rekke generaler og admiraler og alle beklager seg over disiplinvanskeligheter.

Soldatene er ikke lenger interessert i gammel tysk krigerstandard. De lar håret gro, går med åpne uniformsjakker og uten lue (en stor forbrytelse i øynene på gamle militarister) og Der Spiegel nevner eksempler på regelrett mytteri der soldatene med makt har fått løslatt arresterte kamerater!

Det er nok ikke fullt så lett lenger å være Wehrmachts-offiser og gå med stormaktsdrømmer.

Opprør i Bundeswehr

50 unge arrestert

Også i Tromsø har ungdommen gått til aksjon for å skaffe seg fritidsklubb. Torsdag 27. april okkuperte de et nedlagt gamle hjem midt i byen.

Allerede i vinter søkte ungdommen kommunen om å få dette stedet. Det ble dannet aksjonsutvalg som forhandla med kommunen, og kommunen sa som kommuner pleier å si, at de så meget positivt på dette. Men så en dag i april fikk ungdommen vite at huset var solgt til Grand Hotell i byen, mens ungdommens søknad lå inne!

Ungdommen hadde planlagt å bruke huset til hybelhus for trengende og til et sted der byens ungdom kunne samles og skape et skikkelig miljø. I stedet solgte altså kommunen huset til Grand, som hadde ett formål med kjøpet: Å jevne det med jorden, slik at det skapte plass for bilene til hotellets gjester.

Slik svikter kommunen når profitten får bestemme. I stedet for at ungdommen skal få et alternativ til Storgata og dyre restauranter, slik at de kan få skape et skikkelig miljø for de unge i byen, sikrer kommunen at rikfolkets biler får trivelige omgivelser.

Det er visst meningen å bygge et hus for bilene på tomta – et »parkeringshus».

Som en protest mot denne råttne handelen, svarte ungdommen med aksjon. Omkring 100 ungdommer gikk inn i huset ved 19-tida. De holdt allmannamøte og bestemte seg for at de ville bli i huset til de fikk et bedre alternativ. Mens møtet pågikk kom politiet. Etter en del trusler gikk de til aksjon. De gjorde huset til et gigantisk ungdomsfengsel, omtrent 50 ungdommer ble »arrestert». Etter noen timer i dette fengslet, ble de overført til fyllearesten.

For ungdommen i Tromsø har aksjonen betydd mye. De har fått lære seg at det ikke holder å gå til kommunen med bøtner. Nå organiserer ungdommen seg til ny kamp, og da vil de stå sterkere enn de gjorde denne gangen.

NRK var tilstede under denne kampen, de tok opp hendelsen på film. Nå har ingen ting av dette blitt vist på TV, hendelsen har blitt dyssa ned i avisene også. For ingen vil vel hevde at dette ikke har nyhetsverdi. Det er ikke hver dag politiet i en norsk by arresterer 50 av den beste ungdommen i byen.

Kloster-reglement

Avdelingshjelpene i Krumgt. 4 har seiret i kampen for menneskeverdige forhold. De har blitt kvitt klosterreglementet i hybelhuset og fått bedre bolig og arbeidsforhold. De hadde blant annet ikke branntau på rommene, administrasjonen påsto at da kunne mannfolk klatre inn til dem om natta. De hadde ikke tilgang til telefon etter klokka 16, ikke adgang på kjøkkenet etter klokka 23, og dobbeltlås på gatedøra mellom klokka 2 og klokka 6 om natta, så ingen kunne komme hverken ut eller inn.

Da en av jentene ble sagt opp på flekken og satt på gata fordi hun fikk besøk av en venn klokka 7 om morgenen, fløt glasset over, de gikk til aksjon. Rikshospitalet som preges av manglende arbeidskraft, var nødt til å bøye seg da de 62 avdelingshjelpene truet med kollektiv plassoppsigelse og streik.

På utallige steder rundt om i landet er nettopp jenter undertrykt på denne måten, og få steder har de klart å organisere seg til kamp mot diskrimineringen. Derfor er det viktig å peke på det sterke ved denne aksjonen: Her samlet 62 jenter seg til kamp mot undertrykkelsen, og seiret!

Røde Garde

Avisa til SUF(m-l)

c/o Klassekampens distribusjon,
Boks 6179 ETTERSTAD, Oslo 6.
Postgiro 20 60 68.

adresse:

EEC – VEKST OG VELSTAND ?

EEC-tilhengerne hevder at vi må inn i EEC for å være med på den økonomiske veksten, og for å få medbestemmelsesrett i vår del av verden. De sier at vi må unngå å bli en isolert skygge på kartet. Vi vil ta for oss situasjonen til en del afrikanske land som er assosiert med EEC, og se om det er medbestemmelsesrett og økonomisk vekst som har vært resultatet av assosiasjonen.

YAOUNDE-AVTALEN

I 1963 ble «Yaounde-avtalen» undertegnet mellom EEC og 18 afrikanske land. Avtalen innebærer at EEC har enerett på råvareeksporten fra de afrikanske landene, og at de afrikanske landene forplikter seg til å importere ferdigvarer fra EEC. Råvarer fra de assosierte landene går tollfritt til EEC, og ferdigvarer fra EEC går tollfritt den andre veien. Men på ferdigvarer fra de assosierte landene til EEC er det «forbruksavgifter», altså i praksis toll.

Seg i mellom har de 18 afrikanske landene tollmurer. Dette fører til at handelen mellom de afrikanske landene blir liten, og at de enkeltvis blir avhengige av EEC. Av denne grunn har noen flere afrikanske land sluttet seg til. Guinea har valgt å stå utenfor, og president Sekou Toure sa at grunnen var: «Guinea har alltid vært motstander av Fellesmarkedets kolonialistiske karakter, og kan derfor ikke gå med.»

HVA GJØR EEC FOR U-LANDENE?

For å «hjelp» på den økonomiske utviklingen i Afrika ble det fra 1964 til 1968 opprettet et «utviklingsfond» på 700 mill. dollar. 34,1 % gikk til bygging av veier, broer osv. og 48,2 % til jordbruket. Hvem er tjent med dette? – Jo, nettopp EEC som skal frakte råvarene til Europa og ferdigvarene til Afrika. «Investeringsfondet» er mer dekkende enn «utviklingsfondet», for det er tydelig at det bare tjener til ett formål: å skaffe EEC mest mulig profit.

KAN DE UTBYTTEDE LANDENE BLI UAVHENGIGE?

I Afrika foregår det svære frigjøringskamper. Frigjøringsbevegelsene i Angola, Mosambique og Guinea-Bissau er i blodige

komper mot portugisiske undertrykkere. Den portugisiske undertrykkelseskrigen finansieres av Tyskland. Imperialistene tvinger alltid fram en krig om deres kapitalinteresser blir truet, folket i et undertrykket land kan bare frigjøre seg med kamp mot undertrykkerne.

For de 18 assosierte landene har Yaounde-avtalen blitt en tvangstrøye. Om de prøver å foredle sine egne råvarer, blir de møtt med en «forbruksavgift» i EEC-landene og tollmurer til andre land. Ferdigvarene blir altså utkonkurrert. EECs utbytting av de afrikanske landene er effektiv når de får drive den i fred og ro. I Tchad, et av de assosierte landene, har folket reist seg mot undertrykkelsen. For å forsvare monopolkonsernet Siemens interesser der, fører Frankrike en blodig krig mot frigjøringsstyrkene. Dette er en krig mellom monopolkapitalen i Europa og folket i et utbytta

land. EEC-imperialistene viser sitt sanne ansikt.

HVORFOR VIL TYSKLAND HA NORGE MED I EEC?

Tyskland ville godta alle norske krav om særordninger, men de andre EEC-landene nektet. Hvorfor denne tyske iveren? Det er ikke snakk om folkeraser denne gang, det er spørsmål om råstoffer. Vi har et råstoff som EEC mangler totalt, nemlig olje. Det er en alvorlig mangel for en handelsblokk som har 25 % av verdens totale eksport. USA og Sovjet, som kontrollerer hele verdens oljeforekomster, kan lamme hele EECs industri på tre måneder med en olje-blokkade. Kan det tenkes at de vil gjøre det? Vi veit at imperialistene ikke skyr noen midler når de konkurrerer seg i mellom. Derfor er norsk olje et livsviktig råstoff for EEC.

Norge er Vest-Europas største produsent på ferro-legeringer. Dette er nødvendig i all stålproduksjon. En ekspanderende handelsblokk med stor tungindustri, og planer om å lage en Europa-hær, klarer seg ikke uten stål. Derfor er det bare tull når EEC-tilhengerne sier at Norge er avhengig av EEC. EEC er minst like avhengig av å få handle med Norge.

Her er en viktig grunn til at EEC vil ha Norge med.

